

“ମିଠେ ବଳେ:— କର୍ମ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରେ ତେଣୁ, ସର୍ବଦା ଧ୍ୟାନ ରହୁ ଯେ ମାୟାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ମୋ’ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଓଲଟା କର୍ମ ନ ହେଉ ଯାହାର ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧିମାନ କିଏ ?

ଉତ୍ତର:- ଯାହାଙ୍କ ଜୀବନରେ ପବିତ୍ରତାର ଧାରଣା ରହିଛି ସେହିମାନେ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଯେଉଁମାନେ ପତିତ ସେମାନେ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ହିଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ବୁଦ୍ଧିମାନ କୁହାଯିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେଉଛ । ପବିତ୍ରତା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଧାରଣା ଅଟେ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ଏହି ଆଖି ତୁମକୁ ଯେପରି ଧୋକା ନ ଦେଉ, ସେଥିପ୍ରତି ସାବଧାନ ରୁହ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଦେଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଦେଖ ନାହିଁ । ନୂତନ ସ୍ୱର୍ଗ ଦୁନିଆକୁ ମନେ ପକାଅ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା- ମିଠା ସିକିଲଧେ ଅର୍ଥାତ୍ ବହୁତ ଦିନରୁ ଅଲଗା ହୋଇ ପୁନର୍ବାର ମିଳିଥିବା ପିଲାମାନେ ଏକଥା ତ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରେ ଆମେ ବଞ୍ଚିବା ଅଳ୍ପଦିନର ଯାତ୍ରା ଅଟେ । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ବଞ୍ଚିବା ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ଏଠାରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ତୁମର ତ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଛି ନା । ଏହି କଥାକୁ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ବସି ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଖୁସିରେ ଗର୍ବନ୍ଦ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଯାହା କିଛି ଦେଖୁଛ ସବୁ କିଛି ବିନାଶ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ସାରିଛୁ । ଏବେ ବାବା ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଯେତେବେଳେ ସମାପ୍ତ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ବାବା ନୂଆ ଦୁନିଆ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ନୂଆରୁ ପୁରୁଣା, ପୁରୁଣାରୁ ନୂଆ କିପରି ହେଉଛି ଏହା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି । ଆମେ ଅନେକ ଥର ଚକ୍ର ଲଗାଇଛୁ । ଏବେ ଚକ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ତ ଆମେ ଅଳ୍ପ ସଂଖ୍ୟକ ଦେବତାମାନେ ହିଁ ରହିବୁ । ସାଧାରଣ ମନୁଷ୍ୟ ରହିବେ ନାହିଁ । ବାକି କର୍ମ ଉପରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ମନୁଷ୍ୟ ଯଦି କିଛି ଓଲଟା କର୍ମ କରିଥାନ୍ତି ତେବେ ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ଏହି ଜନ୍ମରେ କୌଣସି ସେଉଳି ପାପ କର୍ମ କରି ନାହିଁ ତ ? ଏହା ହେଉଛି ପତିତ ଛି- ଛି ରାବଣର ରାଜ୍ୟ । ଏହା ତ ଧୂମକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବିଶୁଦ୍ଧିକାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବର୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଭକ୍ତି କରୁ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରରେ ତୁମେମାନେ ଧକ୍କା ଖାଇ ଆସିଛ । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ହାତ ମିଳିଛି । ବାବାଙ୍କ ସାହାରା ବିନା ତୁମେ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀରେ ଚୁରୁ ଚୁରୁ ହେଉଥିଲ । ଅଧାକଳ ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଚାଲୁଛି ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳିଛି ଯାହାଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଚାଲିଯାଉଛ । ବଞ୍ଚିବା ତ ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମଯୁଗ ଯେତେବେଳେ କି ତୁମେ ପତିତ ଛି-ଛି ରୁ ଗୁଲଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପାବନ ହେଉଛ, କଠାରୁ ଫୁଲ ହେଉଛ । ଏପରି କିଏ କରୁଛନ୍ତି ? ବେହଦର ବାବା । ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର କଠିନ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଗଲଣି । ତେଣୁ ତୁମର କେତେ ଶୁଦ୍ଧ ନିଶା ରହିବା ଉଚିତ୍ । ବ୍ରହ୍ମଲୋକ, ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ, ସ୍ଥୂଳଲୋକ... ଏସବୁର ଜ୍ଞାନ ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ଥାଏ । ବାବା ବସି ବଞ୍ଚିବା ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଣା ଓ ନୂଆ ଦୁନିଆର ଏହା ସଙ୍ଗମଯୁଗ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କରିବାକୁ ଆସ । ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଏହି ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ହିଁ ପାର୍ଟି ରହିଛି ।

ବାବା କ୍ରିଏଟର, ତାଙ୍କର କୃତ୍ରିମ ଅଟନ୍ତି ନା । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ତାଙ୍କର କୌଣସି କଠିନ ଥିବ ନା । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, ତାଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ବାକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଥବା ଦେବତା କୁହାଯିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ନା ଦେବତା, ନା ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯିବ । ବାବା ତ ଅସ୍ଥାୟୀ ରୂପେ ଏହି ଶରୀର

ଉଧାର ନେଇଛନ୍ତି । ବାବା କ'ଣ ଗର୍ଭରୁ ଜନ୍ମ ନେଇଛନ୍ତି ? ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ଶରୀର ବିନା ମୁଁ ରାଜଯୋଗ କିପରି ଶିଖାଇବି ! ଯଦିଓ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମାଟି ଗୋଡ଼ି ସବୁଠାରେ ପରମାତ୍ମା ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ ଏବଂ ଏହି ରାଜଯୋଗ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ତ ରାଜଯୋଗ ଶିଖିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମୟୁଗରେ ହିଁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖି ଦେବତା ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ଏବେ ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ପୁରା କରିଛି । ବାବା କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସୁଛନ୍ତି, ବାବା ସ୍ୱୟଂ କହୁଛନ୍ତି ଏହା ତୁମର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଶେଷ ଜନ୍ମ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସତ୍ୟଯୁଗର ରାଜକୁମାର ଥିଲେ ସିଏ ହିଁ ପୁଣି ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ର ଲଗାଉଛନ୍ତି । ଶିବବାବା ତ ୮୪ଜନ୍ମର ଚକ୍ରରେ ଆସିବେ ନାହିଁ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଆତ୍ମା ହିଁ ସୁନ୍ଦରରୁ ଶ୍ୟାମଳ ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ଏହି କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଜାଣିଛନ୍ତି । ମାୟା ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, କାହାକୁ ମଧ୍ୟ ଛାଡ଼ୁ ନାହିଁ । ବାବା ସବୁ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି । ମାୟା ରୂପକ କୁମ୍ଭୀର ଏକଦମ୍ ଗ୍ରାସ କରିଦେଉଛି । ଏକଥା ବାବା ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟନ୍ତି । ନା । ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କର ଚାଲି ଚଳଣିକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସବୁ ସମାଚାର ତ ଆସୁଛି ନା । ମାୟା ଏକଦମ୍ କଠିନ ପେଟକୁ ପକାଇ ଦେଉଛି (ଗିଳିଦେଉଛି) । ଏପରି ବହୁତ କଥା ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜଣାପଡ଼ୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା ତ ସବୁକିଛି ଜାଣୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ଚଳଣିରୁ ସବୁକିଛି ଜଣା ପଡ଼ିଥାଏ ନା । ବହୁତ ବିକାରୀ ଚଳଣିରେ ଚଳୁଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବାରମ୍ବାର ପିଲାଙ୍କୁ ଖବରଦାର କରୁଛନ୍ତି । ମାୟା ଠାରୁ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦିଓ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁନାହିଁ । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଜଣା ପଡ଼ୁ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇଗଲୁ, ଏପରି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କିଛି ଭୁଲ୍ ଆଦି ହେଲେ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବେ କହିଦିଅ, କିଛି ବି ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ନଚେତ୍ ଶହେଗୁଣା ପାପ ହୋଇଯିବ । ତାହା ମନକୁ ଖାଉଥିବ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିବ । ଏକଦମ୍ ଅଧୋପତନ ହୋଇଯିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବିଲକୁଲ୍ ସଜା ରହିବାକୁ ହେବ । ନଚେତ୍ ବହୁତ ବହୁତ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ । ଏହା ତ ରାବଣର ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏହି ଦୁନିଆକୁ ଆମେ କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବା । ଆମକୁ ତ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଯିବାର ଅଛି । ଯଦି ବାବା ନୂଆଘର ତିଆରି କରନ୍ତି ତେବେ ପିଲାମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ଆମ ପାଇଁ ନୂଆ ଘର ତିଆରି ହେଉଛି । ମନରେ ଖୁସି ରହିଥାଏ । ତେବେ ଏହା ତ ବେହଦର କଥା । ଆମ ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ୱର୍ଗ ତିଆରି ହେଉଛି । ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛେ । ତେବେ ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସେତେ ଫୁଲ ହୋଇଯିବ । ଆମେ ଏହି ବିକାରର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କଠିନ ହୋଇଯାଇଛୁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ— ଯେଉଁମାନେ ଆସୁନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ମାୟାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ବିଶ୍ୱାସଯାତକ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଶତ୍ରୁ (ରାବଣ) ପାଖକୁ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଅନେକଙ୍କୁ ମାୟା ଗିଳି ଦେଉଛି । ବାବାଙ୍କର ହାତ ଛାତି ଚାଲି ଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହିଛନ୍ତି ଆମେ ଏପରି କରିବୁ, ଏକଥା କରିବୁ । ଆମେ ତ ଯଜ୍ଞ ପାଇଁ ପ୍ରାଣ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆଜି ନାହାନ୍ତି । ତୁମର ଲଢ଼େଇ ମାୟା ସାଥରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଦୁନିଆରେ ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାନ୍ତି ଯେ ମାୟା ସାଥରେ କିପରି ଲଢ଼େଇ ହେଉଛି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପୁଣି ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଦେବତା ଓ ଅସୁରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଲଢ଼େଇ ହେଲା । ପୁଣି କୌରବ ଓ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ଲଢ଼େଇ ହେଲା । ତୁମେ କାହାକୁ ବି ପଚାରିପାରିବ ଯେ, ଏହି ଦୁଇଟି କଥା ଶାସ୍ତ୍ରରେ କିପରି ଅଛି ? ଦେବତାମାନେ ତ ଅହିଂସକ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥା'ନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି କ'ଣ କଳିଯୁଗକୁ ଲଢ଼ିବାକୁ ଆସିବେ । କୌରବ ଓ ପାଣ୍ଡବର ମଧ୍ୟ ଅର୍ଥ ବୁଝିନାହାନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଯାହା ଲେଖାଅଛି ତାକୁ ହିଁ ପଢ଼ି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ।

ବାବା ତ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୀତା ପଢ଼ିଛନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିଲା ତେବେ ବିଚାର ଚାଲିଲା ଯେ ଗୀତାରେ ଏହି ଲଢ଼େଇ ଆଦିର କଥା କଣ ଲେଖାଯାଇଛି ? କୃଷ୍ଣ ତ ଗୀତାର ଭଗବାନ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେହେତୁ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଶିବବାବା ବିରାଜମାନ ଥିଲେ ତେଣୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଗୀତା ପଢ଼ିବାରୁ ମଧ୍ୟ ନିବୃତ୍ତି କରିଦେଲେ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଆମକୁ କେତେ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଆଲୋକ ମିଳୁଛି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି, ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଭକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ମନେ ପକାଉଥିଲ, କହୁଥିଲ ଆପଣ ଆସିଲେ ଆମେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କିପରି ଆସିବେ, ତୁମେ କିପରି ସମର୍ପଣ ହେବ । ଏକଥା ଜାଣି ନଥିଲେ ।

ବ୍ରହ୍ମାମାନ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ ବାବା ଯେପରି ଅଟନ୍ତି ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟୁ । ବାବାଙ୍କର ଅଲୌକିକ ଜନ୍ମ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମକୁ କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ ଇଏ ଆମର ସେହି ବାବା । ଯିଏବି କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଆମର ବାବା ହେଉଛନ୍ତି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ବାବା-ବାବା ବୋଲି କହୁଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ମୋର ପିଲାମାନେ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ଶିକ୍ଷକ ରୂପରେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମକୁ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏପରି ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ପୁଣି ସେହି ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ଶିକ୍ଷା ମଧ୍ୟ ନେବା ଦରକାର । ଶୁଣି-ଶୁଣି ଖୁସିରେ ଗଦ୍ ଗଦ୍ ହୋଇଯିବା ଉଚିତ୍ । ଯଦି ବିକାରୀ ହୋଇଗଲ ତେବେ ସେହି ଖୁସି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ଯେତେ ବି ବୁଝାଅ ସେମାନେ ପୁଣି ଆମର ଜାତି ଭାଇ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କେତେ ସରନେମ୍ ରହିଛି । ସେ ସବୁ ହଦର କଥା । ତୁମର ସରନେମ୍ (ସାଜିଆ) ଦେଖ କେତେ ବଡ଼ । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼, ଗ୍ରେଟ୍ - ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଡ ଫାଦର (ଆଦିପିତା) ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ତ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି— ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କର, ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ସୃଷ୍ଟିଲୋକ ନିବାସୀ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀ ବିଷୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିଲୋକରେ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା କେଉଁଠାରୁ ଆସିଲେ ? ସେଠାରେ କିପରି ପୋଷ୍ୟ କରିବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଇଏ ମୋର ରଥ ଅଟେ । ଏହାଙ୍କର ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ମୁଁ ଏହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି । ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଙ୍ଗମୟୁଗ, ଗୀତାର ଅଧ୍ୟାୟ ଅଟେ । ଯେଉଁଥିରେ ପବିତ୍ରତା ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ପତିତରୁ ପାବନ କିପରି ହେବେ, ଏହା କେହି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ସାଧୁ - ସନ୍ଥମାନେ ଆଦି ଏପରି କେବେ ବି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ପଦକୁ ଭୁଲି କେବଳ ମୋତେ ମନେପକାଅ ତେବେ ମାୟାର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ କରିଥିବା ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ସେମାନେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଗୀତାରେ ବାବା କହିଛନ୍ତି ଏହି ସାଧୁମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ଆସି ଉଦ୍ଧାର କରୁଛି ।

ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ବ୍ରହ୍ମାମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନୟ କରୁଛନ୍ତି— ସମସ୍ତଙ୍କର ଏହା ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ ଅଟେ । ଏହାଙ୍କର (ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର) ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ଇଏ ପୁଣି ବ୍ରହ୍ମା ହୋଇଛନ୍ତି । ଛୋଟବେଳେ ଗାଁର ପିଲା ଥିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ଆରମ୍ଭରୁ ନେଇ ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ୮୪ଜନ୍ମ ପୂରା କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଛି । ଏବେ ତୁମେ ବୁଦ୍ଧିବାନ ହେଉଛ, ଆଗରୁ ବୁଦ୍ଧିହୀନ ଥିଲ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ - ନାରାୟଣ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିବାନ ଅଟନ୍ତି । ପତିତମାନଙ୍କୁ ବୁଦ୍ଧିହୀନ କୁହାଯାଏ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ପବିତ୍ରତା । ଲେଖୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ମାୟା ଆମକୁ ପତିତ କରିଦେଲା । ଆଖି କ୍ରିମିନାଲ (ବିକାରୀ) ହୋଇଗଲା । ବାବା ତ ବାରମ୍ବାର ସାବଧାନ କରୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ ମାୟାଠାରୁ କେବେହେଲେ ହାରିଯାଅ ନାହିଁ । ଏବେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ସମାପ୍ତ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଆମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛୁ ତେଣୁ ଆମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା ! ତେଣୁ ତୁମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ବାବା ତ ଯୋଗ କରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କ'ଣ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି ଯେ ଯୋଗ କରିବେ । ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଉଛି । ତୁମେ ହିଁ

ଦାବି କରୁଛ ଯେ ଆସି ଆମ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପାବନ କର । ତୁମର କଥାରେ ହିଁ ମୁଁ ଆସିଛି । ତୁମକୁ ବହୁତ ସହଜ ରାସ୍ତା ବତାଉଛି, କେବଳ ମନମନାଭବ ରୁହ । ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା । କିନ୍ତୁ ଗାତାରେ କୃଷକ ନାମ ଦେବା ଦ୍ଵାରା ବାବାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ପ୍ରଥମ, କୃଷ ଦ୍ଵିତୀୟ ଅଟନ୍ତି । ସେ ପରମଧାମର ମାଲିକ, ଇଏ ହେଲେ ବୈକୁଣ୍ଠର ମାଲିକ । ସୁଷ୍ମଲୋକରେ ତ କିଛି ବି ନାହିଁ । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ନମ୍ବରଫ୍ଠାନ ହେଉଛନ୍ତି କୃଷ, ଯାହାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ସ୍ନେହ କରିଥା'ନ୍ତି । ବାକି ତ ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ପଛେ-ପଛେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସ୍ଵର୍ଗକୁ ତ ସମସ୍ତେ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତେଣୁ ମିଠା-ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କର ହୃଦ୍ଵି (ଆନ୍ତରକ) ଖୁସି ରହିବା ଉଚିତ୍ । କେତେକ ସନ୍ତାନ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କେବେ ବି ପବିତ୍ର ରହୁନାହାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ପୁଣି ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ କାହିଁକି ଆସୁଛ ? କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ କରିବୁ, ରହିପାରୁ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛୁ ହୁଏ ତ କେବେ ତାର ଲାଗିଯିବ । ଆପଣଙ୍କ ବିନା ଆମର ସଦ୍‌ଗତି କିଏ କରିବ ସେଥିପାଇଁ ଆସି ବସିଯାଉଛୁ । ମାୟା କେତେ ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ନିଶ୍ଚୟ ମଧ୍ୟ ହେଉଛି— ବାବା ଆମକୁ ପତିତରୁ ପାବନ ଫୁଲ ଭଳି କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ'ଣ କରିବି ସତ କହିବା ଦ୍ଵାରା କେବେ ସୁଧୁରିଯିବି । ମୋର ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖରେ ମୋତେ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ଏପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୟା ଲାଗୁଛି ପୁଣି ବି ଏହିପରି ହେବ । ଏହା କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ । ବାବା ତ ପ୍ରତିଦିନ ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି । କେହି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ବାବା କ'ଣ କରିପାରିବେ । ବାବା କହିବେ ବୋଧହୁଏ ଏହାଙ୍କର ପାର୍ଟ ହିଁ ଏହିପରି ଅଛି । ସମସ୍ତେ ତ ରାଜା-ରାଣୀ ହେବେ ନାହିଁ । ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ଏବଂ ରାଜଧାନୀରେ ସବୁ ପ୍ରକାରର ପଦ ଦରକାର । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ସାହାସ ଛାଡ଼ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଆଗକୁ ଯାଇ ପାରିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ବାବାଙ୍କ ସାଥରେ ସର୍ବଦା ସଜା ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେବେ କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲେ ତା'କୁ ଲୁଚାଅ ନାହିଁ । ଏହି ଆଖି କେବେ ବି କ୍ରିମିନାଲ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ନ ହେଉ- ସେଥିପ୍ରତି ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ ।
- (୨) ସଦାସର୍ବଦା ଏହି ଶୁଦ୍ଧ ନିଶା ରହୁ ଯେ ବେହଦର ବାବା ଆମକୁ ପତିତ ଛି - ଛି ରୁ ଗୁଲ୍‌ଗୁଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ଏବଂ କଠାକୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ଆମକୁ ବାବାଙ୍କର ହାତ ମିଳିଛି, ଯାହାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆମେ ବିଷୟ ବୈତରଣୀ ନଦୀ ପାର ହୋଇଯିବୁ ।

ବରଦାନ - ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଲାଇଟ୍‌ର ମୁକୁଟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ମହାନ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ସଂଗମଯୁଗୀ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷତା ହେଲା “ପବିତ୍ରତା” ଏବଂ ପବିତ୍ରତାର ଚିହ୍ନ ହେଲା— ଆଲୋକର ମୁକୁଟ ବା ପ୍ରଭାମଣ୍ଡଳ ଯାହାକି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମାଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାପ୍ତ ହେଉଛି । ତେବେ ପବିତ୍ରତାର ଆଲୋକର ଏହି ମୁକୁଟ ସତ୍ୟଯୁଗର ରତ୍ନଜଡ଼ିତ ମୁକୁଟଠାରୁ ଅତିଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟେ । ମହାନ ଆତ୍ମା, ପରମାତ୍ମ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଏହି ମୁକୁଟ ହିଁ ପ୍ରତୀକ ଅଟେ । ବାପଦାଦା ପ୍ରତ୍ୟେକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ଜନ୍ମ ହେବା ସମୟରେ “ପବିତ୍ର ଭବ”ର ବରଦାନ ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ଯାହାର ସୂଚକ ହେଉଛି ଏହି ପବିତ୍ରତାର ମୁକୁଟ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ବେହଦର ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ଦ୍ଵାରା ଇଚ୍ଛାର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ଦୁଃଖୀ ହେଉଥିବା

ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ ଦୂର କର ।